

var iagttagne. Det var ikke det, det kom mig an paa. Men det, det kommer an paa, er, at der alligevel til Trods herfor — og det er jo noget, man ser saa ofte — er sket en faktisk Uret. Nu siger den højtærede Justitsminister, at ingen kan jo forbyde vedkommende Apoteker at købe den paagældende Bygning, og heller ingen kan forbyde ham at købe et Lager eller et Inventar. Det er meget muligt. Men naar han, samtidig med at han gør disse Handler, faar Ret til at oprette et Apotek paa det Sted, hvor han har gjort disse Køb, saa ligger det nær at antage, at han ikke har foretaget disse Køb uden i Forvejen at sikre sig, at han fik Lov til at anlægge Apotek der. Og selv om man nu ikke kan bevise, at en saadan Aftale har fundet Sted, vil jeg sige, at dette, at han køber Bygning, Inventar og Lager, betyder, at han gør Vejle Svaneapotek, som nu maa ligge paa et helt nyt Sted, mere eller mindre værdiløst. Det skulde Staten ikke hjælpe ham videre frem med ved at give ham Ret til at oprette et Apotek i Vejle. Staten skulde naturligvis sige til ham: Har du Lyst til at købe den Bygning med Inventar og Lager, maa det blive din egen Sag, men paa det Sted i Vejle faar du ikke Lov til at lave St. Thomas' Apotek, thi Værdien af det gamle Svaneapotek er afhængig af, at det ligger der, hvor det saa længe har ligget. Naar der kommer et nyt Apotek, tager det nye Apotek selvfølgelig Kunderne, og naar vi lægger Svaneapoteket hen et andet Sted, hvor der ingen Kunder er, hjælper det ikke, at det hedder Svaneapotek. Det, som faktisk er sket, er, at den Forretning, som Farmaceutstanden har Ret til at konkurrere om, er spillet dem ud af Hænderne, og de faar i Stedet derfor Lov til at konkurrere om en Forretning, som er ingenting eller meget lidt værd. Den højtærede Justitsminister kan naturligvis sige, at han har slet ikke noget at overveje her, hverken velvilligt eller uvelvilligt, for Sagen er afgjort. Naar man har Magten, kan man naturligvis sige den Slags Ting. Men Uret er det, og Uret bliver det, og i dette Tilfælde er der andre, der har Magt end den højtærede Justitsminister. Farmaceuterne har ogsaa Magt, og nu skal vi altsaa under de forhaanden-værende vanskelige Forhold have Spektakler begrundet paa et Forhold, som er ordnet af Staten paa en Maade, ved hvilken der er sket Uret, og det kan man slet ikke komme udenom, at der sker, ogsaa efter den højtærede Justitsministers Fremstilling.

Justitsministeren (Zahle): Nej, der sker ikke nogen Uret ved den Ordning, her er truffet; der er ikke sket andet, end at man varetager Statens Interesser paa en samvittighedsfuld Maade; hvis det var noget andet, der var sket, vilde naturligvis heller ikke Mænd af alle Partier i begge Rigsdagens Finansudvalg enstemmig have sluttet sig til denne Ordning, da jeg fremstillede den for dem. Jeg lagde heller ikke Skjul paa, at der nok vilde være saa snæversynede Folk mellem Farmaceuterne, at de vilde rejse Protest i denne Anledning; det forudsaa jeg. Man ved, hvorledes Standsegennytt og Stands-snæversyn behersker mange Mennesker, jeg har til min store Beklagelse lagt Mærke til det flere Gange, og jeg gjorde i Finansudvalget opmærksom paa, at Følgen nok vilde blive, at jeg vilde blive angrebet af Farmaceuterne, men da jeg har Pligt til at varetage Statens Interesser paa samvittighedsfuld Maade, vilde jeg tage, hvad der fulgte paa, og traf denne Ordning, fordi det var den rigtige Ordning at træffe i denne Sag. Det var at varetage Statens Interesser paa dette Omraade. Det er ikke saaledes, maa jeg gentage, at vi har indrettet vort Apotekervæsen paa den Maade, vi har, for at Farmaceuterne kan leve godt her i Landet, men for at vi kan faa et godt ordnet Apotekervæsen her i Landet, og for at Statens og Befolkningens Interesser kan blive varetaget paa bedste Maade, og det sker gennem Apotekervæsenet i Almindelighed og ogsaa i dette specielle Tilfælde ved den her trufne Ordning, hvorefter Apoteket paa St. Thomas er blevet overflyttet til Vejle som reelt Privilegium paa 30 Aar. Derved er Staten ganske kommet ud over Spørgsmaalet om, hvorvidt Apotekeren paa St. Thomas skulde have nogen Erstatning af Statskassen eller ej. Den trufne Ordning er god og praktisk for Staten, og ingen har lidt Uret derved, thi det personelle Privilegium, som repræsenteres ved Svaneapoteket i Vejle, opslaas ledigt og kan søges af Apotekerne i Almindelighed, og den Apoteker, som har Anciennitet og fortjenstfuld Tjeneste i Forvejen, og som udpeges til at være den, der fremfor andre skal have Svaneapoteket i Vejle, faar det, og der er ingen Grund til at tro, at han ikke skulde kunne leve der; naar han er en dygtig og paapasselig Mand, gaar det nok.

Fraenkel: Det er en underlig Opfattelse at sammenfatte Statens Interesse blot i det ene, at man undgaar at udbe-